

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: MENNESKET

Citation: Claussen, Sophus: "MENNESKET", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 3: Djævlerier*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 149.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen05val-shoot-workid69153.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 3: Djævlerier

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

ix **MENNESKET**

150

151

Jeg er en Kongesøn, som blev født til megen Lykke,
og jeg elsker hele Verden ... og jeg blæser den et Stykke.

Og jeg hører hele Verden som et væligt Udyr larme
for at omslynge mig med Hundredtusind Arme.

Og den lurder paa mit Liv mellem Skær i skjulte Bugter
som en Slange under Løvet - for at øde dets Frugter.

Og Alverden tror mig fældet og hos Døden fast forhyret,
men jeg vandrer velbestøvlet paa Ryggen af Dyret.

Og jeg elsker den. Jeg fødtes til Fare og til Lykke.
Og jeg og Verden blæser hinanden et Stykke.

Jeg har genkendt Dragens List hos en meget kysk Prinsesse,
som var kongelig og from ... og en Gang paa en Kærmesse

hos en Slangetæmmerske, som med Haanden fuld af Slanger
mig bød en spændig Favn, som jeg modtog uden Anger.

Havde Kongens Barn mig fristet, saa var for Gud vi gifte,
og min Verdensfart var udsat til næste Kongeskifte.

Havde Slangetæmmersken med sin Ild ej sønderslidt mig
og *jeg ej elsket hende* - hendes Slanger havde bidt mig.

Men jeg saa med Studsen Dyret i dets stumme slange-nøgne
Forladthed, og jeg rørtes af et Glimt i dets Øjne.

152

Thi de Øjne elskede mig med en talende Flamme:
"Skønt vore Viljer strides, er vor Lyst dog den samme."

Og jeg kaldte disse Øjne med de helligste Navne.
Og jeg selv har tusind Arme, og jeg kunde alt omfavne.

Ja paa min Vandrings Tinder jeg svimler kraft-berøvet,
naar jeg skimter ej det Levende, som lurder dybt bag Løvet -

naar Taaber spørger Prinsen, hvor hans smukke Dragt er skaaret,
og fritter travlt om Kongesønnens Indtægt om Aaret.

Aa disse Mænd og Kvinder med dumme Smil og Næser,
der kan slet ikke fatte de Stykker, Prinsen blæser.

Der er Folk, hvem hans Letsind forbitred uvilkaarlig,
og andre, som til Gengæld finder Prinsen for alvorlig.

Der er Folk, han aldrig kendte, som fornægter ham og hader,
fordi han er en Søn af en Konge - af sin Fader.

Af Frygt for deres Arne de krummer sig og krymper,
og de kalder ham en Prins uden Land, derfor en Stymper.

Men jeg elsker hele Verden, og jeg blæser den et Stykke.
Jeg er en Kongesøn, som blev født til megen Lykke.

Jeg er kommen som et Raab fra Livets store Skove.
Ej ændrer jeg en Tøddel ved Eders Hverdagslove.

De Love kan I knytte saa fast, I selv det nemmer,
I vil dog altid mindes, at Skovene har Stemmer.

153

Ja Skovene har Stemmer, og Havets Sandbunds-nøgne
Bugter synes blinke med blaa og grønne Øjne.

Og jeg elsker disse Øjne, og min Lyst er ikke styret,
før jeg ser min arge Elskede - Verdensuhret.

Ad slimede Kanaler med Dynd og Pakhusrotter ...
for at søge Drypstenssale og underfulde Grotter ...

jeg iler med et Hjærte, som Guden Pan forfærded,
og med et Mod til Døden, som Prøvelser har hærdet.

Jeg vover tit, naar Nætterne er bællene sorte,
at kalde paa den Dejlighed, der bor nær Dødens Porte.

Og i søde Middagsstunder, naar Slangen var bedaaret
af sit eget store Hjærte, jeg blev til Elsker kaaret.

Da gælder det at tage det Nu, som bliver givet,
for at favne Livets Drage, som staar mig efter Livet.

Men Haanden maa jeg støtte paa Verdens trygge Axe
for at undgaa Dyrets Hævn og de frygtelige Saxe.

Jeg elsker Dragens Vildskab, og Slangebraadde stikke
kun dem, der ser paa Slanger med forgiftede Blikke.

Og jeg holder gyldne Fester med Guden eller Dyret,
som er det tavse Pulsslag i Verdensuhret.

Jeg elsker selv den Flamme og Gift, som Slangen hvæser,
og jeg blæser den et Stykke. Vil I vide, hvad jeg blæser?

154

Ja, naar den fnyste giftig og morderisk i Hammen,
jeg hviskede som Præsten: "Det er Kærlighed altsammen."

Og naar jeg skimted Glansen af den skønne Havfruhale,
jeg hørte Sus af Skove og Sang af Nattergale.

En Gang skal helt i Elskov hinandens Hu vi fange.
Da vil jeg hviske til den: "Guddommelige Slange!

"Guddommelige Slange! Jeg var min Kraft berøvet,
naar jeg ikke saa det Levende, der glimted dybt bag Løvet."

Da bliver den en Guddom. Ikke Dragen ond og tornet!
Det Instrument, jeg blæser, kaldes Vidunderhornet.

Capri, 1903